

ΜΟΥΣΕΙΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

*«Άκουω και Ξεχνώ
Βλέπω και θυμάμαι
Φτιάχνω και καταλαβαίνω».*

Το μουσείο αυτό, ειδικά φτιαγμένο για παιδιά, είναι το δεύτερο του είδους που λειτουργήσει στις Η.Π.Α. Το πρώτο παιδικό Μουσείο είχε ανοίξει στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης το 1899. Το 1913 οργανώθηκε, στη Βοστώνη, το «Μουσείο για παιδιά», ξεκινώντας ως παραφάδα του Science Teachers Bureau που εκπαίδευε δασκάλους στους κλάδους της φυσικής ιστορίας και προμήθευε τα σχολεία με διάφορα δείγματα (για τα μαθήματα φυσικής ιστορίας).

Σήμερα το Μουσείο για παιδιά της Βοστώνης έχει την πρώτη θέση στην πρωτοπορία των μουσείων.

Το πρώτο πράγμα που θέλεις ο επισκέπτης μπαίνοντας στο χώρο του Μουσείου είναι ένα τεράστιο μπουκάλι από γάλα, σαν αυτά που υπήρχαν παλιά, όταν οι γαλατάς περνούσε το πρωί και μοίραζε το γάλα. Το πρωτότυπο αυτό εκδοτήριο ειστηρίων θυμίζει πώς κάποτε το γάλα πουλιόταν σε γυάλινες μπουκάλες και πώς στο πάνω μέρος της μπουκάλας υπήρχε παχειά και ώριμα ή «κρέμα γάλακτος», επίσης, δείχνει πώς παίζονταν κανείς μαθαίνοντας.

Άνμεσα στα πολλά που στεγάζει το Μουσείο για παιδιά, είναι και το «Γραφείο του Γιγάντα» στο οποίο όλα τα αντικείμενα είναι 12 φορές μεγαλύτερα από το φυσικό μέγεθος. Έτσι τα παιδικά μπορούν να κάνουν όρεξη-οσία πάνω στο τηλέφωνο, να κριφτούν πίσω από τα τεράστια γυαλιά, να παίξουν με τον πελώριο χάρακα κ.λ.π. καταλαβαίνοντας συγχρόνως γιατί τό

κάθε πράγμα έχει το μέγεθός του στην καθημερινή ζωή.

Άλλο θέμα που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον είναι «Το παιχνίδι με το νερό».

Εδώ το μικρό παιδί που παίζει με τις χρωματιστές μπάλες που παρασέρνει το νερό, μαθαίνει πώς το νερό, εκτός από το να σε βρέξει είναι και κινητήρια δύναμη.

Μέ κυβικά κουτιά από γάλα, γεμάτα άμμο, τα παιδιά μαθαίνουν να χτίζουν τόξα ή να φτιάχνουν τρύπες με χειροκίνητα τρυπάνια κατασκευασμένα με μία κρεμάστρα ρούχων. Έτσι καταλαβαίνουν την τεχνολογία.

Πρωτότυπα και διδακτικά είναι και δύο άλλα τμήματα: «Τό τμήμα της πόλης» και «Τό σπίτι των παπούδων».

Στό πρώτο φαίνεται τό πώς είναι χτισμένα τό σπίτια με τό θεμέλια, τούς άνωγούς νερού, τό υπόγεια ηλεκτρικά καλώδια, τίς ρίζες τών δέντρων κ.ά. ενώ στό δεύτερο παρουσιάζεται ένα σπίτι τού περασμένου αιώνα μέσα στό όποιο υπάρχουν διάφορα αντικείμενα όλων τών εποχών, μέχρι τίς μέρες μας, έτσι ώστε τά παιδιά να κάνουν τη σύγκριση ανάμεσα στό νοικοκυριά τών διαφόρων εποχών.

Χίλια δυό θέματα μπορεί να ερευνήσει τό παιδί στό Μουσείο αυτό όπως π.χ. πώς δουλεύει τό κινηματογράφος, πώς ήταν τό παιχνίδι της παλιάς εποχής, πώς ζούσαν και πώς ζουν οι αυτόχθονες Ίνδιάνοι της Άμερικής και τόσα άλλα. Και είναι σημαντικό πώς τά παιδιά άγγίζουν τά πράγματα, τά παίζουν και τά καταλαβαίνουν. Κι αυτό ίσχυει για όλα τά παιδιά, γιατί ειδικά διαμορφωμένα κεκλιμένα επίπε-

δα επιτρέπουν εύκολη πρόσβαση σε άναπηρικές καρέκλες ώστε τά παιδιά πού δέν μπορούν να περπατήσουν να μή στεροούνται τη χαρά μιά επίσκεψης στό Μουσείο για παιδιά.

Για να νοιώσουν δέ τά παιδιά, όσους συνομηλικούς τους έχουν προβλήματα, υπάρχει τμήμα τού μουσείου με τίτλο «Κι άν δέν μπορούσες;...» Εδώ ο επισκέπτης κινείται με κλειστά μάτια, με τη βοήθεια ενός μουσικιστή και άγγίζει τά εκθέματα. Επίσης μπορεί να χειριστεί ένα τεχνητό χέρι, να χαζέψει βιβλία γραμμένα με τό σύστημα μπράγ (για τυφλούς) κ.ά.

Τό προσωπικό τού Μουσείου, επαγγελματίες και εθελοντές, ειδικά εκπαιδευμένο, βοηθά τά παιδιά να εκπονηθούν όσα κά τούς μεγάλους να καταλάβουν πώς μπορούν να βοηθούν τά παιδιά στό σπίτι ή στό σχολείο. Είναι φανερό λοιπόν πώς ένα τέτοιο μουσείο πρέπει να έχει ειδικευμένο προσωπικό και ή πρωτοτυπία της όργάνωσής του φαίνεται άκόμα στό ότι μαθαίνει σε παιδιά - μαθητές πού άφιερώνουν τίς ελεύθερες τους ώρες - να Ξεναγούν άλλα παιδιά πού επισκεπτόνται τό μουσείο.

Έτσι δημιουργείται σχέση φίλιας και συνεννόησης άνμεσα στόν παιδόκοσμο και οι νεαροί επισκέπτες μαθαίνουν να συνεργάζονται, να βοηθούν και να αναλαμβάνουν εύθύ-